

HỒI THỨ SÁU MƯƠI LĂM

U LINH CUNG CHÚA

Nghe cô ả bảo mình là Vương gia giả, Khoái Lạc Vương bật cười:

- Thế Cung chúa của ngươi là thật đấy chứ?

Từ trong kiêu vút nổi lên một giọng cười như tiếng ngọc khua:

- Ta nghe Khoái Lạc Vương là một con người âm độc tàn nhẫn, chứ không ngờ cũng phong nhã như thế...Nếu Vương gia, Cung Chúa đều là giả cả, thì đương nhiên là Cung Chúa phải tham bái Vương gia chứ sao...

Càng nghe Trầm Lăng càng cảm thấy giọng nói quen quá, nhưng lại không nhớ nổi là người nào...

Nếu nói U Linh Quân Quý là một người đã từng có đối diện nói chuyện với mình thì lại là kỳ quái...Còn nói U Linh Quân Quý là người chưa từng gặp mặt, thì tại sao lại có giọng nói quen như thế?

Cùng một lúc với chuỗi cười phát ra, U Linh Cung Chúa chậm chậm xuống kiêu...

Giọng nói quả xứng với con người: Một thiếu nữ, một tuyệt sắc giai nhân

Không phải là quý, không có hơi hám đáng đáp gì dính líu với quý cả, mà phong thái của nàng có vẻ gần gũi với tiên hơn...

Nàng choàng một chiếc áo lụa mỏng, vóc thân của nàng thật nhiều, nàng che mặt kín bằng vương lụa, nhưng ai cũng có thể tưởng tượng rằng trong vương lụa ấy là một khuôn mặt sắc nước hương trời...

Làn gió thổi qua, tà áo lụa là đã y chực đỡ vóc thân tựa liễu, nàng được cô nữ tỳ nàng vịn bằng những bước đi tha thướt...

Tóc nàng như đụn mây cuộn cuộn bờ vai...

Ánh mắt Khoái Lạc Vương loé lên như hai đốm lửa, ông ta vuốt râu cười như ngâm thơ:

- Tiếc thương nàng cam tâm làm quý...

Trầm Lăng tiếp lời:

- Những mong người nâng nhẹ cánh hoa...

Đưa tay vỗ nhẹ tay Trầm Lăng, Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Mấy mươi năm tìm kiếm kiếm, không dè hôm nay tri kỷ lại ngồi bên.

U Linh Cung Chúa khoan thai bước thẳng vào hành lang, đi thẳng lại chiếc trường không để chén để bầu rượu đối diện với bàn của Khoái Lạc Vương, nàng đưa bàn tay nhắc lấy một chén rượu và dịu giọng:

- Đám tục tử không biết dám khuấy nhiễu tử húng của Vương gia, tiện thiếp xin tạ tội!

Khoái Lạc Vương nói:

- Đúng, tội ấy nên trừng trị!

U Linh Cung Chúa lại khom mình:

- Mong Vương gia đừng trị quá nặng, khiến tiện thiếp chịu không kham!

Giọng nói của nàng thật đúng là giọng khổ khổ ai cầu, khiến người nghe đủ tiêu hồn lạc phách...

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Tội nặng làm sao châm chế?...

Và quay qua Trầm Lăng, ông ta khẽ hất hàm:

- Tội đó phải tính sao?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Phải dâng Vương gia ba chén rượu!

Khoái Lạc Vương vỗ tay:

- Có giai nhân châm rượu, bản vương có lẽ chưa uống cũng đủ say!

U Linh Cung Chúa nâng bình bạc rót đầy chén rượu, cất giọng dịu dàng:

- Nếu Vương gia không chê tay tiện thiếp quá dơ, xin hãy cạn chén này!

Dưới ánh sáng ngọn đèn, bàn tay nàng trắng như tuyết, dịu như liễu, mịn như nhung, ánh mắt của người khác có thể thay lời, thì bàn tay của nàng lại thốt ra tiếng nói...

Vóc dáng của nàng, từ đầu đến chân, bàn tay của nàng, cử động của nàng, nhất nhất sinh ra như buộc người chiêm ngưỡng mà cũng...xúi người huỷ hoại...

Y như hồn phách lảng lảng, Khoái Lạc Vương cười sang sảng:

- Hai bàn tay của nàng nếu bảo là dơ, thì mọi tay của nhân loại đều đáng mang ra chặt hết!

Khoái Lạc Vương đưa tay tiếp chén rượu, từ bên sau ông ta lại có một bàn tay cầm chiếc ống thủy tinh bằng ngón tay đựng chất nước thật trong nhỏ một giọt vào chén rượu...

Chén rượu màu sắc không đổi, chứng tỏ không có độc...

U Linh Cung Chúa cười khẽ:

- Thuộc hạ của Vương gia thật là cẩn thận, chỉ tiếc về...

Nàng chỉ cười chứ không nói tiếp.

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Chỉ tiếc vì đã dùng ý của tiểu nhân mà đo lòng quân tử, có phải thế không?

Ông ta ngửa mặt uống cạn và cười nói tiếp:

- Bản vương cũng đáng tội, vậy xin kính Cung Chúa một chén!

Cũng chén đó, Khoái Lạc Vương rót đầy trao lại cho nàng...

Đón lấy chén rượu, U Linh Cung Chúa cười thật dịu:

- Tiện thiếp vốn yếu đuối nên không thể chịu nổi rượu mạnh, xin Vương gia hãy thay thiếp uống dùm!

Khoái Lạc Vương cười:

- Thay người đẹp uống rượu, bản vương đâu lại có thể chối từ, nhưng ít ra Cung Chúa nhấp trước một chút "gọi là" chứ!

U Linh Cung Chúa cúi đầu như e thẹn và như lén lút một chút, hai bàn tay nàng dâng chén rượu đến trước mặt Khoái Lạc Vương:

- Vương gia, quả thật Vương gia không...gớm sao?

Giọng nói của nàng đã nhỏ mà lại hơi rung rung...thật là một giọng nói đượm tình...

Đôi mày Khoái Lạc Vương vụt nhướng lên và như quên người đang đứng trước mặt mình là lãnh tụ "U Linh Môn", một cái tên chỉ nghe thôi, hào kiệt giang hồ đã rung mình sồn gáy, ông ta cười thật là sảng khoái:

- Hy vọng rằng nước miếng người đẹp trong thiên hạ đều biến thành mỹ tửu, để bản vương được nếm qua...

Ông ta tiếp lấy chén rượu đưa lên môi...

Thình lình, một bàn tay đưa tới chặn ngang miệng chén...

Và Trầm Lăng nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Rượu này không uống được!

Khoái Lạc Vương chớp mắt mỉm cười:

- Có phải túc hạ muốn uống chẳng ? Được, bản vương xin nhường lại vậy!

Trầm Lăng bung chén rượu và cũng mỉm cười:

- Tại hạ có phúc nào mà uống được?

Vừa nói, Trầm Lăng vừa hất chén rượu xuống nền gạch.

Một luồng khói mỏng mỏng bốc lên

U Linh Cung Chúa kêu khẽ:

- A...trong rượu có độc!

Trầm Lăng rùn vai:

- Rượu có độc chẳng lẽ Cung Chúa không biết sao?

U Linh Cung Chúa nói:

- Rượu của Vương gia, chính tay Vương gia nói thì tiện thiếp làm sao biết?

Trầm Lăng cười:

- Chính vì rượu của Vương gia cho nên dù Cung Chúa có hạ độc thì ai biết đâu mà đề phòng?

U Linh Cung Chúa nói bằng một giọng ngạc nhiên:

- Tôi hạ độc? Tôi mà có thể...

Trầm Lăng nói:

- Cung Chúa hay lắm, vừa hé mảnh lụa che mặt ra là đã thi hành thủ đoạn...Người ta có độc trên tay, có độc trên mình, riêng Cung Chúa thì chỉ vành môi son thắm cũng đã thừa chất độc. Tại hạ bội phục vô cùng!

U Linh Cung Chúa khẽ lắc đầu thở ra:

- Vành môi tôi có độc hay là con mắt của các hạ có độc?

Khoái Lạc Vương vỗ bàn quạt lớn:

- Quả là lớn mật!

U Linh Cung Chúa nói một cách thản nhiên:

- Mật của tiện thiếp nhỏ lắm!

Khoái Lạc Vương gằn giọng:

- Người phải biết rằng chỉ một cái vẩy tay, ta đủ lấy sinh mạng của người!

U Linh Cung Chúa cười lớn:

- Tiện thiếp biết Vương gia không đành giết tiện thiếp!

Tuy cách bởi một màn lụa, nhưng giọng cười của nàng khiến ai cũng có thể hình dung được một vành môi khoé miệng điên đảo thần hồn...

Khoái Lạc Vương vụt cười:

- Đúng, bản vương tuy bàn tay sắt giết người, nhưng trái lại không có bàn tay độc để vùi hoa dập liễu...

Trầm Lăng mỉm cười nhíp chân ngâm nho nhỏ:

- Quân Vương trọng giai nhân, phi thường tứ nhan sắc...

U Linh Cung Chúa day qua phía Trầm Lăng hỏi:

- Vị này là...

Trầm Lăng nói:

- Tại hạ tên là Trầm Lăng!

U Linh Cung Chúa cười:

- Đường đường một bậc nam nhi không dè lại cam tâm làm nô bộc!

Trầm Lăng cười lớn:

- Giai nhân đã cam tâm làm quý, thì tại hạ sao lại không thể làm nô bộc?

Qua làn lụa che khuất mặt, tia mắt của U Linh Cung Chúa phóng thẳng vào mặt Trầm Lăng y như hai ngọn đèn xé toạc sương mù...

Hồi lâu thân mình nàng vụt chao chao như muốn té và miệng nàng khẽ kêu:

- Khả Nhân!

Cô gái hầu cận tên Khả Nhân lật đật chạy lại, đỡ lấy nàng:

- Không xong rồi, Cung Chúa của ta bị phạm vào tâm bệnh rồi!

Khoái Lạc Vương cau mày:

- Tâm bệnh?

Khả Nhân nhăn nhó:

- Cung Chúa của ta cứ hễ gặp kẻ ác là tâm bệnh lại phát tác!

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Như vậy bản vương và Trầm Lăng đều là kẻ ác cả sao?

Khả Nhân trừng mắt nhìn Trầm Lăng:

- Hắn đấy, tên ấy đấy!

Trầm Lăng cười:

- Quá khen, quá khen!

Khả Nhân nghiêng răng:

- Người làm cho Cung Chúa ta phạm bệnh, người phải bồi thường!

Trầm Lăng nói:

- Cho dù tại hạ có diệu thủ hồi xuân cũng không thể trị tâm bệnh cho Cung Chúa được!

Khả Nhân la lớn:

- Nếu người không trị cho Cung Chúa ta hết bệnh thì ta sẽ giết người!

Nàng la như lạc giọng, đôi mắt nàng tròn xoe, hàm răng nghiêng kèn kẹt!

Khoái Lạc Vương bật cười:

- Khả Nhân, nếu ta với Cung Chúa người cùng chung được hội tụ, có lẽ ta không thể nào không mượn người lột nệm!

Khả Nhân trừng mắt:

- Vương...Như vậy Vương gia cũng là kẻ ác!

Khoái Lạc Vương cười:

- Ác đúng một trăm phần trăm, không thiếu một chút nào cả!

Khả Nhân chớp chớp mắt:

- Như vậy...Cung Chúa ta phát bệnh là do Vương gia làm ra đấy!

Khoái Lạc Vương cười vỗ vai Trầm Lăng:

- Dành cho túc hạ đấy!

Khả Nhân quắc mắt:

- Vương gia là người từ trước đến nay được tiếng lân hương tiếc ngọc, bây giờ mắt nhìn Cung Chúa ta phát bệnh đáng thương như thế, chẳng lẽ lại làm ngơ không giúp hay sao?

Khoái Lạc Vương nói:

- Tự nhiên là giúp chứ sao không?

U Linh Cung Chúa hai tay ôm ngực rên rỉ:

- Bệnh của tiện thiếp sợ rằng không trị được!

U Linh Cung Chúa cúi mặt:

- Bệnh tuy dễ trị, nhưng thuốc thì lại quá khó khăn!

Khoái Lạc Vương nói:

- Nhưng nếu đã có thuốc, thì vẫn có thể tìm chứ!

U Linh Cung Chúa hỏi:

- Vương gia thật bằng lòng vì thiếp mà tìm thuốc ư?

Khoái Lạc Vương hỏi lại:

- Nhưng nếu bản vương sẽ vì Cung Chúa mà tìm thuốc, thì Cung Chúa định sao đây?

U Linh Cung Chúa nói bằng một giọng hết sức thê thiết:

- Bất luận Vương gia bảo thế nào, thiếp cũng sẽ vâng theo!

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Tuy tiện...muốn sao cũng được à?

U Linh Cung Chúa cúi mặt:

- Vâng!...

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Hay lắm, vậy Cung Chúa cứ nói thuốc ấy tại đâu là sẽ có ngay!

U Linh Cung Chúa nói mau:

- Thuốc ấy trong mình Vương gia sẵn có!

Khoái Lạc Vương cau mặt:

- Sao?...

Khả Nhân chen vào:

- Thuốc tuy có trong mình Vương gia, nhưng chỉ sợ Vương gia không cho thôi!

Khoái Lạc Vương cười mắng:

- Tiểu nhân, ngươi dám nói Vương gia nhỏ mọn như thế à?

Khả Nhân sáng mắt:

- Vương gia cho thật ấy à?

Khoái Lạc Vương nói:

- Chứ không thì để Cung Chúa chết sao? Giai nhân mà thành quỷ thì bản vương cũng dứt ruột chứ!

Khả Nhân sụp lạy:

- Đa tạ Vương gia!

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Thuốc gì đâu người hãy nói xem!

Khả Nhân chớp chớp mắt:

- "Tâm bệnh hoàn như tâm dược y", câu đó Vương gia không biết sao?

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Tâm dược?

Khả Nhân cười thật dịu:

- Bệnh tim thì phải lấy tim mà trị...Chỉ cần trao quả tim của Vương gia thì Cung Chúa tôi sẽ hết bệnh ngay!

Khoái Lạc Vương ngửa mặt cười dài:

- Giỏi cho con tiểu a đầu, thì ra người muốn đoạt trái tim ta à?

Khả Nhân nói:

- Quân vô hí ngôn, Vương gia đã thốt ra thì lời nói của Vương gia là trọng!

Khoái Lạc Vương banh ngực áo cười ha hả:

- Tim của bản vương đây, hãy đến mà lấy!

Khả Nhân lại cúi lạy:

- Vương gia quả thật đại từ đại bi, bệnh Cung Chúa lành được, sẽ không bao giờ dám quên ân!

Cô ta nói xong rút một ngọn chủy thủ xăm xăm bước tới...

Khoái Lạc Vương vụt quát:

- Hãy khoan!

Tiếng quát như lệnh võ, làm cho Khả Nhân giật mình lui lại:

- Vương gia, chẳng lẽ Vương gia lại lại nuốt lời à?

Khoái Lạc Vương nói:

- Tìm của bản vương chỉ cho kẻ tuyệt sắc trong thiên hạ cho nên nếu muốn được thì Cung Chúa của người phải đích thân lấy!

U Linh Cung Chúa nói:

- Đã thế thì tiện thiếp xin tuân mạng!

Khoái Lạc Vương cười khà khà:

- Cung Chúa cứ tự nhiên...!

Ngọn chủy thủ nhoáng lên và xẹt tới...

Khoái Lạc Vương quả thật cứ ngồi yên...

Ngay lúc ấy, chợt một tiếng thét lên...

U Linh Cung Chúa thối lui hơn bảy bước, một người mặc áo đen cao lêu nghêu như cây sậy dừng chân trước mặt Khoái Lạc Vương: Độc Cô Thương!

Khả Nhân kinh hãi kêu lên:

- A...không dè Khoái Lạc Vương là con người dễ nuốt lời!

Khoái Lạc Vương cười:

- Bản vương tuy bằng lòng, nhưng người khác không cho thì biết làm sao?

U Linh Cung Chúa vụt cười hăng hắc:

- Nếu không có tim để trị bệnh thì tốt hơn hết là nên lấy tim ta đi...một trái tim mang bệnh bất trị như thế này thì để lại cũng không ích gì nữa cả!

Vừa nói nàng vừa uốn ngực nhích tới, vạt áo choàng bị chệch ra sau, bày trọn bộ ngực căng phồng dưới mảnh áo lót bằng lụa mỏng, bó sát như dán vào thân, làn da trắng hồng như quả đào tơ nổi lên lồ lộ...

Nàng từ từ nhích sát tới Độc Cô Thương trong dáng cách như mời mọc, như trêu ghẹo, như khiêu khích...

Độc Cô Thương gằn gằn trong cổ những tiếng hầm hừ và cánh tay vụt vươn ra chụp thẳng vào giữa ngực của U Linh Cung Chúa...

Một tiếng hự bựt lên như sợi giây thừng đứt, bàn tay Độc Cô Thương vừa chạm tới ngực U Linh Cung Chúa thì thân hình hắn vụt bắn lộn ra sau vạt xuống nền gạch y như một bao cát ngã...

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Có thiệt dưới càn hoa vẫn được phong lưu một thuở!

Khả Nhân cười hăng hắc:

- Phải đó, ai nhìn được ngực của Cung Chúa ta, có chế cũng không oan uổng!

Và cô ả quay qua nói với Trầm Lăng và Khoái Lạc Vương:

- Các người cũng đã nhìn được bộ ngực đẹp trên đời có một của Cung Chúa ta, thì các người cũng có thể chết được rồi!

Khoái Lạc Vương gật gật đầu:

- Đúng, sáng được nghe đạo, chiều chết cũng vừa, một phút nhìn được gò bồng đảo tuyết vời, sau đó chết cũng ngậm cười nhắm mắt!

U Linh Cung Chúa lại bước tới trước mặt Khoái Lạc Vương dịu giọng:

- Bây giờ không còn ai can thiệp, Vương gia có thể ban quả tim cho tiện thiếp chứ!

Khoái Lạc Vương cười:

- Luôn cả vẻ mặt cũng không bằng lòng cho Vương gia nhìn một chút, mà lại cứ nâng nặc đòi cho kỳ được quả tim của bản vương, như thế e chẳng công bình chút nào!

U Linh Cung Chúa cũng cười:

- Vương gia đã nhìn thấy rõ thân thể của tiện thiếp, như thế hãy còn chưa đủ sao? Vóc thân của tiện thiếp chẳng lẽ chưa đủ giá trị như quả tim của Vương gia à?

Trầm Lăng vụt cười:

- Cả vóc ngọc thân ngà đã không tiếc cho người ta nhìn, thế mà lại cứ không cho thấy mặt, thật quả là một chuyện quá lạ! Có phải vì mặt xấu đến mức không dám nhìn người ư?

U Linh Cung Chúa cười khẩy:

- Công tử muốn xem à? Cứ tự tiện lại mà xem!

Khả Nhân cũng cười xen vô:

- Ờo sau khi xem rồi xủ đi chứ!

Trầm Lăng cười lớn:

- Mùi hương nơi áo có thể làm say chết Độc Cô Thương, nhưng mùi hương nơi mảnh lụa che mặt làm sao lại có thể làm say Trầm Lăng!

Trong tiếng cười nói, bàn tay Trầm Lăng đã nhoáng lên trước mặt U Linh Cung Chúa...

Không thấy thân hình động đậy, cũng không kịp nhìn kỹ thuật phi thân, thế mà Trầm Lăng lại tới sát bên. U Linh Cung Chúa hoảng hốt lùi bắn ra khỏi hành lang hơn một trượng!

Trầm Lăng cười ha hả:

- Đã bảo lại xem thì sao lại bỏ chạy?

Rồi cũng không hiểu bằng động tác nào, bằng thân pháp nào, chỉ nghe dứt câu nói là Trầm Lăng đã tới sát mặt U Linh Cung Chúa...

Khả Nhân tái mặt, cô ta nín luôn không cười nữa...

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười khà khà:

- Nương tay một chút nhé, đừng để cho vóc ngọc bị dày vò...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Cung Chúa có thấy không, đến lúc này mà Vương gia hãy còn lo lắng cho Cung Chúa đấy!

Y như một vũ công, trong tiếng nói cười, Trầm Lăng đã đánh luôn ngót bốn mươi chuông... Bốn mươi chuông đánh ra y như những vũ nữ múa ca, vừa nhanh không thấy bàn tay, vừa đẹp lạ lùng...

Cả đến Khoái Lạc Vương nhãn lực như thế, cũng không làm sao phân biệt được, chỉ thấy chuông ảnh tăng từng từng lớp lớp, chứ không làm sao nhận ra chiêu thức...

U Linh Cung Chúa cười khẩy:

- Đàn ông lịch sự biết lo lắng cho người đẹp, đó là một điều mà cô gái nào cũng thích, tại sao công tử không học lấy điều hay của Vương gia?

Và cũng trong tiếng cười nói, nàng cũng đã tránh một cách tài tình hết ngót bốn mươi chiêu của Trầm Lăng...

Khoái Lạc Vương ngồi nhìn sửng sốt, không ngờ một cô gái xem chừng ẻo lả như thế, ngoài cái ngón quỷ thảo và độc công, thật không tưởng tượng lại còn có võ công cao như thế!

Tuy nhiên, mặc dù tránh được nhưng xem chừng nàng đã cố gắng hết mức, còn lối đánh của Trầm Lăng thì hình như chỉ mới nửa vơi!

Cho dù một người võ công dở đến đâu, nhìn vào cách đánh của Trầm Lăng cũng đều nhận ra lối đánh của mèo vờn chuột, xem hình như kín như hủ, như lợi hại như bông đùa, không phương hại đối phương nhưng đối phương cũng không làm sao thoát được, những gì gọi là dự chiêu hãy còn chứa lại đằng sau!

Võ công của U Linh Quỷ Nữ tuy cao, nhưng cái cao ấy được dùng tận ngọn, ngọn đòn của Trầm Lăng từng chiêu y như chỉ mới bắt đầu!

Khả Nhân cắn môi la lớn:

- Người đàn ông tốt không đánh với đàn bà, kẻ nào đánh với đàn bà là đồ mặt dày mày dạn...

Ngưng một giây, nàng lại dậm chân la nữa:

- Họ Trầm, người có nghe không?...Vương gia có thấy không? Hắn muốn sờ ngực Cung Chúa tôi đây, có phải là vô sỉ không?

Khoái Lạc Vương cười:

- Nếu là ta thì cũng phải rờ như thế thôi!

Vietkiem.com